

15 Οκτωβρίου 2017

Η αντικοινωνική συμπεριφορά στους μαθητές (Κωνσταντίνα Αρκουμάνη, Θεολόγος)

/ [Πεμπτούσια](#)



[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=172532>]

Αντικοινωνικός είναι αυτός ο οποίος αποφεύγει την κοινωνική ζωή και είναι αντίθετος με την κοινωνία και τους κοινωνικούς θεσμούς. Με άλλα λόγια, αντικοινωνικός μπορεί να χαρακτηριστεί ο άνθρωπος ο οποίος έχει την τάση να είναι αντιδραστικός, να μην ακολουθεί και να μη συμμορφώνεται στους κανόνες της οικογένειας του και κατ' επέκταση της κοινωνίας που ζει.



Πηγή: www.odt.co.nz/

Κατ' αρχάς, η επιθετική στάση είναι από τα βασικότερα χαρακτηριστικά της αντικοινωνικής συμπεριφοράς. Παράλληλα, όμως, με αυτό το αντικοινωνικό άτομο δεν υπακούει στους κοινωνικούς κανόνες με αποτέλεσμα να παραβιάζει νόμους. Πολλές φορές γίνεται οξύθυμο, βίαιο, αδιαφορεί για την ασφάλεια του ίδιου και των άλλων. Θα πρέπει πάντως να επισημανθεί ότι η αντικοινωνική συμπεριφορά που μπορεί να εκδηλώσει ένα άτομο κάποια στιγμή της ζωής του, κυρίως σε μικρή ηλικία, δεν είναι απαραίτητα κάτι άκρως ανησυχητικό. Μπορεί να υποδηλώνει απλά μια αναζήτηση του ατόμου να βρει τον εαυτό του και την ισορροπία του, κάτι που τον οδηγεί σε εναλλαγές στη συμπεριφορά του και σε "πειράματα" προκειμένου να διαμορφώσει τελικά τον χαρακτήρα του.[7]

Είναι ολοφάνερο ότι όταν κάποιος συμπεριφέρεται αντικοινωνικά χαρακτηρίζεται από έλλειψη σεβασμού στους άλλους. Παράλληλα, δυσκολεύεται να αισθανθεί συμπόνια για τον συνάνθρωπο και δεν δείχνει καμία διάθεση για μετάνοια όταν στεναχωρεί ή πληγώνει κάποιον άλλον άνθρωπο. Γίνεται, επομένως, εύκολα αντιληπτό ότι οι αντικοινωνικοί άνθρωποι μπορεί να εκδηλώνουν μια σκληρότητα

με την κακοποίηση ζώων που προηγείται της κακοποίησης των ανθρώπων.[8] Φυσικό επακόλουθο μιας τέτοιας κατάστασης είναι οι άνθρωποι αυτοί να αντιδρούν απότομα, να λαμβάνουν βιαστικές αποφάσεις σε θέματα που αφορούν τη ζωή τους, ενώ δυσκολεύονται να προγραμματίσουν το μέλλον τους.

Είναι γεγονός ότι ένα από τα σημαντικότερα σημεία της αντικοινωνικής συμπεριφοράς είναι η τάση των ανθρώπων αυτών να λένε ψέμματα και να προσπαθούν να δικαιολογήσουν τα πάντα και να δημιουργούν ψευδείς ιστορίες για να δικαιολογήσουν τη συμπεριφορά τους. Στο πλαίσιο αυτό κατανοούμε ότι οι άνθρωποι αυτοί παρουσιάζουν προβλήματα στη προσαρμογή, στη παρακολούθηση του σχολείου, στην επίδοση στα μαθήματα και προβλήματα μέσα στον οικογενειακό ή επαγγελματικό χώρο. Συνήθως, είναι άνθρωποι με χαμηλή αυτοεκτίμηση, δυσκολεύονται στις διαπροσωπικές τους σχέσεις και τείνουν να αποφεύγουν την ευθύνη και τις υποχρεώσεις.

Κάτι που θα μπορούσε να βοηθήσει στην αντιμετώπιση της αποκλίνουσας συμπεριφοράς νέων ανθρώπων είναι το σχολείο το οποίο μπορεί να εντοπίσει κάποιες πρώιμες αντικοινωνικές ή προβληματικές συμπεριφορές παιδιών και να βοηθήσει για να ξεπεραστούν. Πιο συγκεκριμένα, σε κάθε σχολική μονάδα, αλλά και σχολική τάξη είναι απαραίτητο να ισχύουν κάποιες κανόνες συμπεριφοράς των μαθητών και να γίνονται σεβαστοί από όλους. Πολλές φορές συναντούμε μαθητές οι οποίοι αναζητούν τρόπους να σπάνε τους κανόνες πράττοντας το ακριβώς αντίθετο από αυτό που τους ζητείται από τους δασκάλους τους υιοθετώντας μια αντιδραστική συμπεριφορά. Ακόμη, μπορούμε να εντοπίσουμε μαθητές να αποδοκιμάζουν συμμαθητές τους ή να δημιουργούν φασαρία μέσα στη σχολική αίθουσα. Αυτή θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως μια απεγνωσμένη προσπάθεια να τραβήξουν το ενδιαφέρον των εκπαιδευτικών και των συμμαθητών τους.

Άλλωστε, στις περισσότερες σχολικές μονάδες αποτελεί μια θλιβερή πραγματικότητα το να βλέπουμε έναν μαθητή ο οποίος δεν προσέχει στο μάθημα, μπορεί να δείχνει απάθεια ή αδιαφορία μπροστά στον δάσκαλό του. Επίσης, υπάρχουν παιδιά τα οποία έχουν μια απρεπή ενδυμασία ή κόμμωση στο σχολείο για να προκαλέσουν στο περίγυρο, είτε διότι δεν έχουν αποκτήσει σχολικό ήθος. Θα έλεγε κανείς ότι υπάρχουν νέοι οι οποίοι εκδηλώνουν την αντικοινωνική τους συμπεριφορά και με άλλους τρόπους όπως χρησιμοποιώντας αιχμηρά αντικείμενα μέσα στην τάξη και απειλώντας συμμαθητές και δασκάλους, καταναλώνουν αλκοόλ και άλλες βλαπτικές ουσίες, έχουν κακές συνήθειες όπως για παράδειγμα το κάπνισμα.[9]

[Συνεχίζεται]

[7] Πρακτικά ημερίδας κοσμητείας Θεολογικής σχολής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης σε συνεργασία με το Τμήμα Εκπαιδευτικής και Κοινωνικής Πολιτικής του Πανεπιστημίου Μακεδονίας, Παραβατικότητα και Σχολείο, Εκδόσεις Αδελφών Κυριακίδη Θεσσαλονίκη 2007, σ. 74

[8] Ο.π., σ. 130

[9] Ρεράκη Η., Η ετερότητα του άλλου στην ελληνική παιδεία, Εκδ. Δέσποινα Σφακιανάκη Θεσ/νίκη 2016, σ.161